

Voaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului:

Particulari . . . . . 15.000 Lei
 Instituții . . . . . 26.000 Lei
 Abonamente de sprijin . . . 40.000 Lei

APARE DUMINECA

MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI
 EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.

Insertiuni:

Pentru fiecare centimetru patrat
 câte 100 Lei
 Episcopia ort. rom. Caransebeș
 cont. C. E. C. Nr. 89.676.

Actualitatea societăților religioase

Nu voiu insista, în acest articol, asupra determinantelor psihologice ale constituirii diferitelor asociații sau societăți religioase, în cadrul larg al marelui societăți creștine, nici asupra necesității sau funcțiunii lor pastorale. Mă voiu opri însă, deocamdată, la unele preliminarii ale problemei care ne preocupă, încercând un răspuns la întrebarea care se pune destul de frecvent între contrații noștri preoți: dacă unele din vechile noastre societăți religioase mai corespund necesităților din zilele noastre? Dacă nu cumva unele din acestea, sunt perimate și anacronice și în consecință ar trebui, dacă nu desființate, cel puțin contopite într-o singură asociație parohială dinamică și actuală?

Indiferent dacă aceste societăți au rezultat din entuziasmul unor credincioși sau din zelul organizatoric al păstorului de suflete, ele răspund unor anumite trebuințe și servesc anumite scopuri. Preotul este obligat să stea în mijlocul și în fruntea tuturor acestor societăți, pentru că activitatea și scopul lor să nu se canalizeze alături de marele ideal al Bisericii lui Hristos. Prin ele preotul canalizează entuziasmul misionar, forțele creatoare și spiritul de caritate spre finalitatea vieții creștine. Prin ele se răscolește parohia și se dinamizează toate forțele ei.

Membrii lor devin direct interesați la succesul unor acțiuni. Fiecare parohian își poate găsi un loc, după anumite afinități psihice și fizice, într-o societate, luând o parte de răspundere și toți se vor regăsi în sânul aceleiași societăți mari, care le cuprinde pe toate: Biserica lui Hristos.

Ființa și numărul acestor societăți depind de capacitatea de organizare și conducere a

preotului, precum și de condițiile de viață ale enoriașilor.

Desigur că acele societăți care nu mai au decât numele și un trecut frumos închis în arhivă, și-au pierdut rostul într-o parohie. Ele sunt celule moarte care împiedică dezvoltarea organismului social. Urmează de aici că ele trebuie eliminate sau destiințate? Nicidecum. Ele trebuie regenerate.

Societățile religioase care și-au creat o tradiție și și-au asigurat un prestigiu în viața noastră parohială, trebuie dinamizate.

Este programul lor depășit de realitățile sufletești și sociale? Deși fiecare societate are un caracter și un scop bine determinat, care le-a justificat constituirea, fiecare are posibilitatea de a-și lărgi programul de lucru, pentru a răspunde cerințelor din orice vreme. Societățile parohiale menite să intensifice viața religioasă și să canalizeze spiritul de jertfă al omului spre fapte de caritate și asistență socială, nu trebuie prin programe și procese-verbale. Ele nu pot ieși niciodată din actualitate și nu pot deveni anacronice și inutile. Actualitatea lor este în funcție de dinamismul membrilor lor și de zelul și priceperea preotului. Oamenii se primenesc mereu, programele se schimbă și se adaptează, dar elanul nostru spre mai bine rămâne în permanențele aceluiași ideal.

Cu desființarea fiecărei societăți încetează un svăcnet de inimă și se destramă o forță, care ar fi putut deveni atât de utilă, în activitatea noastră pastorală.

Prot. Dr. Marcu Bănescu

Se apropie Crăciunul

Când lumea se găsea în cea mai mare disperare, haos și întunecime sufletească; când idolii s'au dovedit neputincioși de a aduce mântuire sufletească, — căci se cerea peste rațiune mântuirea spiritului prin materie, a unversalului prin îngrădita formă a lucrului de mâini omenesci, a vecinicului suflet, prin trecătorul aur și argint; când preoții păgâni își râdeau în tață cu batjocură slujba din temple; când îndoiala a devenit chinuitoare, omenirea neștiind încotro să apuce; când toate curentele filosofice s'au dovedit neputincioase a umplea golul din sufletul omenesc, și când și întunerecul nopții s'a prăvălit peste natură, atunci a venit plinirea vremii și a trimis Dumnezeu pe Fiul său, cel născut din femeie.

Cosmosul și-a trimis și el lumina stelei călăuzitoare pentru împărații lumii.

Împărații au depus la picioarele Împăratului împăraților, aurul coroanei și tronului lor. Ei și-au arătat prețuirea celui neprețuit, iar El — Domnul — le-a dovedit că idolul de aur nu poate ferici sufletul cel fără de materie.

Fumul smirnei și tămâii le-a îndreptat privirile dela pământ la cer, dela cele trecătoare la viața vecinică.

Iar peștera săracăcioasă grăia dela sine necesitatea renunțării la imbuibări pentru fericirea cerului.

Așa ne vorbește minunea nașterii Domnului pe care o așteptăm peste câteva zile să o retrăim și serbăm.

Iar Mântuitorul nostru, în timpul cât a petrecut prin lume, ne-a arătat cu pilda vieții sale pământești calea de urmat și mijlocul de pregătire a prăznirii Nașterii sale prin post.

Postul în lupta dualismului din om, pe care ne-o arată Sf. Ap. Pavel în Epistola către Romani, cap. 7, înfrânând omenescul, slăbește ispita cărnii și ajută descătușarea sufletului din lume și înălțarea lui spre Dumnezeu.

Cel ce se va naște în peștera Vitleemului a postit 40 de zile și a biruit ispita diavolului în pustie. Iar ucenicilor săi le-a arătat că acest fel de boală — îndrăcirea — se tămăduiește prin post.

Trupul omenesc prin post pregătit, lasă să strălucească rugăciunea.

El s'a rugat ca nimeni altul. *Rugăciunea*, care este vorbirea cu Dumnezeu, a stors lacrimi din ochii săi divini și picături de sudori din fața sa sfântă pe piatra grădinii Ghețimani.

Și tot rugăciune au fost ultimele cuvinte de pe crucea răstignirii: „Tată, iartă-le lor, căci nu știu ce fac!”.

Iar postul și rugăciunea le-a împletit cu *milostenia* nemăsurată, cum n'a fost vreodată la suprafața pământului, dovedindu-ne că pentru desăvârșire credința se face vie prin fapte.

Nașterea sa chiar ne grăește de milostenia cu cel sărac și viața sa a fost un dar neîntrerupt.

Și când omul prin sine nu poate lupta pentru desăvârșire, Cel născut în peșteră ne-a lăsat și ajutorul Sfântului Duh ce se coboară asupra noastră curățindu-ne de greșeli și păcate prin *spovedanie*.

Prin *spovedanie* recunoaștem cu căință în fața Tatălui ceresc greșalele noastre, luăm hotărâre de a nu mai greși și ne ușurăm astfel sufletul luând deslegare și iertare.

Spovedania se bazează tot pe universalitatea spiritului, care în bucurie, sau în durere simte necesitatea ieșirii din cătușa fizicului și prin comunicarea preotului se unește cu spiritul absolut.

Astfel deslegați și iertați ne curățim și împreună eu însuși trupul și sângele Hristosului nostru prin Sfânta *Cuminecătură*.

Acum, când recensământul faptelor noastre este ordonat de sărbătorile Crăciunului; când Sf. Fecioară este pe cale spre peștera Vitleemului și când Magii se pregătesc de drum, să ne alipim lor, grăbind spre peștera Vitleemului cu darurile noastre: *postul, rugăciunea și milostenia*, ajutate de *spovedanie și cuminecătură*, căci El a zis „acesta este sângele meu, carele pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor...”.

Pr. Ilie Câmpianu

† Prof. Dimitrie Soceneanțu

(1882—1946)

Cu profesorul Dimitrie Soceneanțu se stinge un preot distins prin pastorație lucrătoare, un dascăl pregătitor a 25 generații de bacalauratei educați în legea creștină, un cărturar verificat prin studii, conferințe și scrieri aprofundate, un luptător încercat, în opresiune, pentru drepturile nației, un bănațean realizator de deziderate locale și păstrător de tradiție specifică solului...

Ne apun înfăptuitorii...

Dar ne rămâne nemurirea lor pe care „Domnul le-a dat-o împreună cu împărăția poadoabei și cu steaua frumuseții” (Înțelep. lui

Solomon C. 5 v. 16) spre a fi continuatorii marilor precursori deia sfârșitul secolului al XIX-lea.

Colaborator și urmaș în via Domnului al preotului Aurel Spătan din Sacul, el a sămănat în valea cea cu vestigii latine a Timișului, învățături, virtuți și așezăminte ce l-au situat în conducerea îndrumătorilor acestui ținut.

Apreciindu-i pregătirea, Consistoriul diecezan l-a numit, acum patru decenii, profesor de religie la liceul de stat, pe atunci maghiar, din Lugoj iar după Unire, la 1919, i-a încredințat aceeași catedră la liceul grăniceresc Traian Doda din Caransebeș. Activitatea sa didactică, zidită pe pedagogia evangheliei, dela aceste școli, i-a fost răsplătită de autoritatea de stat cu medalia „meritul cultural“, iar de cea bisericească cu brâul roșu.

Preoția-icurată și ostenitoare în parohiile din Sacul, Lugoj și Iam, trăirea-i după doctrina paulină în școală și ținuta-i demnă și activă în viața obștească a Banatului, au determinat Sinodul eparhial al Caransebeșului ca să-i confere și treapta asesoriei consistoriale. Funcțiune onorifică, pe care a îndeplinit-o două decenii, cu rară distincțiune și cu conștiinciozitate.

Împlinind vârsta se retrage în casa-i părintească din Sacul. Aici își petrece bătrânețele-istrăduitoare în a lăsa celor trei fii ai săi — Vasile licențiat în teologie, Cornel doctor în drept și Marius licențiat în agronomie — o moștenire ordonată și un nume ce va fi pomenit cu recunoștință, atât de păstorii săi, cât și de generațiile de intelectuali, din Banat, cari i-au fost elevi.

Aci, în Sacul, își sporește biblioteca și scrie predici și îndrumări sociale și economice pentru poporul dela sate. Primește președinția „Astrei“ și, ținând conferințe, înființează cercuri culturale în toate comunele din despărțământul Timișului. I-a parte activă la întrunirile preoților și învățătorilor din plasă, la ședințele Consiliului eparhial, ține contact cu lumea culturală din Timișoara, Lugoj și Caransebeș și slujește, alături de fiul său, în biserica centenară a comunei, restaurată și prin jertfa sa.

Cea a 40-a aniversare a hirotoniei sale îl găsește, astă vară, în plină eflorescență. Era viou, activ, hotărît la împliniri locale de proporții. Dar... „anii vieții — ne spune sf. Augustin (De verb. Dom.) — nu vin ca să steie cu noi, ci ca să ne înfrângă...”

Il „frâng“, în zorile ploioase ale zilei de 24 Noemvrie 1946, și pe el. În preseară, când clopotele vesteau vecernia apostolului, Filimon, el căzu în genunchi în fața icoanei ocrotitoare a casei sale, sf. marele mucenic Dimitrie, și se rugă astfel lui Dumnezeu: „Destul a fost Doamne! Pune deci capăt suferințelor mele, luându-mi sufletul îndurerat“, (Cartea Inp. C. 19 v. 4) căci mai bine îmi este mie să mor decât ca să mai fiu viu...“ (Ioan c. 4 v. 4).

Dumnezeu i-a ascultat și această cea din urmă rugă, dăruind credinciosului său slujitor „cetatea cea stătătoare în ceruri“, (Evrei, C. 13 v. 14) pe care a râvnit-o cu osârdie.

Dimitrie Soceneanțu și-a împlinit curgerea. De aci încolo îi stă înaintea cununa dreptății, pe care dreptul Judecător i-o va da-o, căci ei a iubit arătarea lui și a stăruit cu timp și fără timp în a da poporului său învățatură...“ (II Tim. C. 4 v. 2 și 7-8).

El moare în vârstă de 64 ani, apreciat și venerat de obștea Banatului pentru a cărui înălțare a muncit și a pătimit patru decenii.

C. C.

Din tinerețea compozitorului Ioan Vidu

Sunt prețioase informațiile despre bărbații mari din timpul care a precedat creațiunile lor. De aceasta public scrisoarea adresată de compozitorul Vidu tatălui meu Nicolae Boșcaiu, învățător în comuna Bodești, jud. Arad (ori Rădești).

După poveștile părintelui meu, colegul său de bancă Ioan Vidu era un tip pronunțat auditiv. Deși era elev bun, el nu-și citea lecțiile ci-îl pune pe dânsul să i-le citească sau să i-le reciteze, în chipul acesta le prindea cu cea mai mare ușurință.

După terminarea studiilor au făcut o excursie împreună pe jos, încă cu un coleg în Țara Moților: Hălmagiu, Brad, Abrud, Vidra. La orice caz această excursie făcută în tinerețe a trebuit să lase urme adânci în sufletul său. (A plecat moțul la țară...?).

Scrisoarea arată că artistul era conștiu de forța talentului său și cât de arzătoare era în el dorința de a da națiunii sale un adevărat artist. Un ideal pe care l-a împlinit. O transcriu pentru biografia săi, păstrând ortografia originalului.

Aradu, la 24 Martie 1889 v.

Iubite Amice!

Ti mulțămesc pentru calduroasele felicitări rostite de tine la aranjamentul meu!; vedindu bucuria ce ți-am cãsato prin acea veste, — faci a me deobliga tie pentru totude-una.

Era timpul, inca nainte de a pleca din Seleusiu, ca se te cercetez, dar imposibilitatea nu mi-a permis; ar fi timpul acuma, candu ertare te dorescu, dar niciacum nu se pote.

Ne decisesemu spre a merge la tine pe pasci, — s'a schimbatu inse planulu. Voiu se remanu aici, cãci nu dispun de parale pentru caletoria, de abea tramitu pe frate-meu. Cugetã amice cum se pote ajunge unu teneru la orașiu cu unu salariu de 40 fl. la luna atunci, candu are a mai susține incași pe unu frate alu seu. Astfeliu sum eu.

Am capetatu epistola defa Musicescu (compozitoru) din Iasii (Moldova), in carea-mi respunde ca se mergu la elu pe feriile viitorie, și „arta lui musicala o pune la dispozițiunea mea“. Me voiu duce, deca nu mă vor assenta la 1 Maiu a. c. la care casu contrariu sum impeditu. In anul acesta n'am reclamatu interdindu-me, deci e mai probabil cã me vor duce.

La casu de nu-mi va sucede a capeta — passu — me voiu bagã de buna voia in servitiul militaru, unde voiu intrã in banda militarã, ca astfeliu preste trei ani se dau natiunei mele unu adevëratu artistu. Eu acum am abdisu de cariera invetiatorescã, de si o iubescu; me mangaiu inse cãci o lasu pe tine!

Ca se potemu s vorbi mai multe — vinã pe 13/25 Apriliu (Vineri dupa pasci) la adunarea comitetului pentru fond. lui Dr. L. Petr. carea e convocata pe atunci, spre a se hotari finalmente causa nostre. Cauta a nu lipsi atunci. Credu, ca ceialalți vor veni.

Pann atunci primesce amice salutarile si gratularile pe diua Pasciloru.

Dela amiculu teu
Ioanu

Conferința de toamnă a preoșimii din tractul Oravița

Dupã luni multe de cãldurã înabușitoare, Bunul Dumnezeu n'a vrut și nu vrea ca neamul omenesc să piarã ci să fie viu și să nu mai greșeascã, a trimis din înãlțimea îndurãrii Sale mãnã cereascã, ploaie la bunã vreme, belșugul cerului.

Și în timp ce picături de ploaie udau pãmântul, care le-a primit întocmai ca un muribund pe patul suferinței, preoșimea sașelor înșirate de o parte și de alta a vãii Carașului s'a adunat în ziua de 11 Noemvrie 1946 în sf. bisericã ort. rom. din Oravița, dornicã de a-și primi pe înainte stãtãtorul, pe blãndul și bunul nostru Stãpãn Veniamin. Și dorința lor n'a fost desmințitã. P. S. Sa însoșit de sfetnicul sãu Prot. Dr. Marcu Bãnescu cons. referent și câțiva preoști, fãrã alai și trãmbițe, ci umil și blãnd pãșește dela reședința protopopeascã prin picãturile de plouã pe strãzile orașului. Trece pela cele douã licee spre a împãrtãși binecuvãntarea Sa profesorilor și elevilor și se oprește în tața sfinței biserici.

Aci este întâmpinat de soborul preoșilor M. Ciorei-Forotic, I. Stoian-Anina, H. Sdicu-Rãchitova și diaconul S. Bãtea-Oravița. In mirosul fumului de smirnã, în sunetul de bucurie al clopotelor și în cãntece de „Intru mulți ani Stãpãne“! P. S. Sa sãrutã Sf. Cruce și St. Evanghelie și apoi intrã în sfta bisericã, unde înconjurat de preoșii din tract ascultã Sfta Liturgie. La priceasnã vorbește Pr. I. Stoian.

Dupã Sfta Liturghie s'a fãcut Chemarea Duhului Sfânt și o rugãciune pentru grabnica însãnãtoșire a Prea On. D. Prot. Virgil Musta, care spre regretul nostru al tuturorã se aflã pe patul suferinței.

Intr'una din sãlile trumos împodobite ale școalei primare Pãr. P. Bernaz în lipsa Pãr. Protopop cu stihul antifonului glas 3 „Bucurã-Te mai marele Pãstorilor împrejurul mesei Tale vãzãndu-ți pe fiii Tãi; purtãnd stãlpãri de fapte bune!“ bineventeazã pe P. Sfințitul Episcop.

Prea Sfinția Sa aratã rolul preotului în parohie mai ales în zilele noastre și ne împãrtãșește binecuvãntarea Sa.

In lipsa Pãr. Protopop conducerea conferinței o are Pãr. Prot. Cons. Dr. M. Bãnescu ca unul care acum trei ani a luat parte cu noi la toate conferințele, fiind preot la Anina. Prea Cuc. Sa printr'o scurtã cuvãntare evocã cei 4 ani petrecuți în acest protopopiat, sub conducerea înțeleaptã a pãr. Prot. Virgil Musta. Vorbește despre efortul pastoral pe care trebuie sã-l depunã fiecare pãstor sufletesc în ogorul atãt de intens al Domnului.

Pãr. Petru Bernaz-Secãșeni își ține conferința cu titlul dat: „Administrarea Tainei Mãrturisirii“. Vorbitorul dupã o pastorație efectivã de peste 40 ani aratã însemnãtatea acestei sfinite taine din punct de vedere practic și pastoral, aducãnd exemple elocvente cum trebuie sã se facã aceastã Tainã.

La discuțiile asupra lucrării iau parte o seamă de preoți tineri, dar bine pregătiți, aducând prețioase contribuțiuni în a arăta felul cum trebuie săvârșită această sfântă taină. Preoții I. Nicolaevici-Comorâște, C. Tăranu-satihet la liceul Gen. Dragalina-Oravița, M. Văcărescu-Gârliște. Ilie Hergan-Cacova și A. Cobălaș-Oravița, arată eficacitatea sufletească, adică omenească, a acestei Sf. Taine și felul cum trebuie privit și chestionat penitentul — preotul în scaunul mărturisirii fiind ca un medic chirurg ce operează sufletul omnesc, ce sondează cele mai adânci cute ale sufletului. Deaceia preotul în scaunul mărturisirii trebuie să devină un „alter Hristus“ cum prea bine a zis pâr. M. Văcărescu.

Pâr. prot. Dr. M. Bănescu în câteva cuvinte cu cunoscuta-i elocință, arată contribuția puomenească a preotului în administrarea Sf. Taine a Spovedaniei și modul cum trebuie să transfigurăm și să transformăm sufletește pe penitent.

P. S. Părinte Episcop arată că dintre toate Sf. Taine, Mărturisirea este cea mai grea. Ea cere efort și pregătire prin rugăciune și meditație.

Cu părinteasca Sa grijă ne îndeamnă ca fiecare preot să-și facă examenul conștiinței a cărui rezultat să-l consemneze în Jurnalul pastoral. Ne vorbește despre conștiința misiunii preoțești și mai ales despre preotul liturgisitor. Ceteia Sf. Scripturi, rugăciunea și meditația să nu lipsească din practica zilnică a preotului. Să-i fie un „memento“ în viață.

Referitor la politică preotul să urmeze calea de mijloc. El să fie prieten al tuturor, omul înfrățirii partidelor sociale și nicidecum să nu se scalde în mocirla politicianistă, făcându-se agent electoral.

Exprimându-și P. S. Sa părerea că această conferință a fost una dintre cele mai reușite la care a asistat prin felul discuțiilor de înaltă ținută academică, ne împărtășește binecuvântarea Sa și ne urează spor la muncă în via Domnului, întreținându-se apoi cu fiecare preot în parte.

De pe fețele tuturor preoților puteai să vezi părerea de rău că timpul s'a scurs așa de repede și că Prea Sfințitul Stăpân trebuie să plece din mijlocul nostru.

„Intru mulți ani Stăpâne!“ răsună din nou și Prea Sfințitul părăsește sala, condus de preoți până la reședința protopopească, unde preoțimea face o manifestație de supunere Pâr. Protopop Virgil Musta.

Astfel conferința a luat sfârșit la ora 15³⁰.

Pr. Gh. A. Milovan

Conferința preoțească a tractului Biserica-Albă, la Răcăjdia

Urme, despre conferințe pastorale, în biserica creștină, avem încă din sec. IX, urmă sigură, avem din 889. Ele se numeau „Calendae“, fiindcă se țineau în prima zi a lunii. Clerul se aduna ca să se sfătuiască asupra cazurilor de conștiință și de disciplină bisericească.

Importanța lor, se relevă în debaterile parlamentare din 1925, cu ocaziunea votării Statutului pentru organizarea bisericii ort. rom. care în art. 21 se ocupă de conferințele preoțești.

La conferința din 12 Nov. a. c. sub înalta prezență a Prea Sfințitului Episcop Veniamin, cu excepția binemotivată a doi preoți, toți cei convocați au fost de față.

Preoții tractului, se întâlnesc la ora 8 în sf. biserică locală și după frumos stilizată, profundă și bine documentată meditație, despre sf. Taină a Mărturisirii, a pr. I. Braiher-Iam, toți se mărturisesc.

La ora 9, sosește dela Oravița, Prea Sfințitul Părinte Episcop Veniamin, însoțit de P. C. pâr. Prot. Dr. Marcu Bănescu cons. ref. eparhial, și de diaconul Simeon Bătea din Oravița.

Sf. Liturghie este slujită de soborul: Prot. I. Oravițanu cu preoții: C. Panciovanu-Iertof, Tr. Constantin-Vrani, G. Târba-Sasca-mont. și A. Mihailovici-Sasca-rom.

Sf. biserică, este arhiplină de mulțimea credincioșilor și a școlarilor conduși de întregul corp didactic, aceasta-i o tradiție la Răcăjdia.

La sf. Liturghie, a cărei frumusețe o ridică, mult admiratul diacon S. Bătea cântă înghesul cor al școlarilor, condus de inv. P. Peica apoi corul bărbătesc, condus de dl. inv. dir. pens. Guga.

Predica despre Sf. Taină a Euharistiei, o rostește pr. Tr. Constantin.

La împărtășirea preoților, care la noi s'a făcut în trecut, ca la liturgia arhierescă, adică preoții cu trupul Domnului în mână, au ieșit afară din altar și după rugăciune, în ușile împărătești, s'au împărtășit, cu sângele Domnului, Prea Sfințitul, intervenind direct, a corectat acest uz, dând pe loc, îndrumări părintești, conforme celor prescrise în liturgier.

După terminarea sf. liturgii, împreună cu chemarea Duhului Sfânt, într'o sobă a școalei, se începe conferința propriu zisă.

Sedința, a trebuit să fie întreruptă, fiindcă între timp, în fața școalei, cu toată vremea foarte rea, s'a adunat o mare mulțime de credincioși, care doreau să asculte, glasul Arhipăstorului.

Prea Sfințitul, profund afectat de această spontană manifestație a credincioșilor, dându-le substanțiale sfaturi, le împărtășește apoi binecuvântarea arhierescă. Corul bărbătesc, răspunde: „Intru mulți ani Stăpâne!”.

La continuarea ședinței, Prea Sfințitul, deschide discuțiile critice asupra Sf. Liturghii în sobor și individual.

La două reflexiuni, Prea Sfințitul, bazat pe liturghier și practica personală, dă îndrumările și corectivele utile, pentru înlăturarea deficiențelor și uzurilor locale, care fac o disonanță și o abatere dela regulile stabile în liturghier, aceste uzuri locale, știrbesc, frumusețea și măreția slujbei Domnului.

Se citește conferința preotului Al. Iorga-Bogodintzi, despre „Administrarea tainei mărturisirii”. Conferențiarul, face un scurt istoric al tainei, se ocupă de penitent, epitemie și duhovnic, cu bogate argumente metodic aplicate.

La discuții, fac reflexiuni: pr. Tr. Constantin, C. Panciovan, I. Braicher, Tr. Simu, G. Simion, C. Damian.

Prea Sfințitul, dă cuvântul P. C. păr. prot. Dr. M. Bănescu, care începe prin a-și exprima deosebita apreciere, cu privire la conf. pr. Al. Iorga și răspunde, reflexiunilor critice.

Vreme de un ceas, face un adevărat curs academic de teologie, ocupându-se în chip magistral, de părțile de dogmatică, morală, omiletică, pastorală, liturgică, catihetică, cu privire la problemele ridicate în ședință.

La sfârșit Prea Sfințitul Episcop, iarăși aproape un ceas, dă preoților prețioase și substanțiale îndrumări în problemele de pastorație în general și din observațiunile culese în alte conferințe preoțești și din vizitațiunile canonice, se ocupă în mod special cu catihetica, omiletica, liturgica și administrația bisericească.

Fiecare problemă discutată de Prea Sfințitul, a fost susținută de bogate exemplificări, astfel tot ansamblul cuvântării Prea Sfinției Sale a fost limpede, luminos și foarte util pentru preoți.

Vreme de două ceasuri, preoțimea a ascultat cu încordată atențiune, asimilând cu ușurință, sfaturile și îndrumările cuprinse, în cele două captivante și substanțiale prelegeri academice. Prea Sfințitului Episcop, s'a coborât în inima preoților Săi, și cu părintească blândețe, a îndrumat pe cei prezenți, în viața lor misionară, atât de deficilă și plină de răspundere astăzi.

La sfârșit, se fac comunicări administrative; iar la ridicarea ședinței preoții degajați de cele lumești și înălțați sufletește, cântă din inimă: „Intru mulți ani Stăpâne!”.

C.

Oastea Domnului

Calea Oastei -- Calea Bisericii

— O femeie ne învață —

Intr'un sat din părțile Sibiului trăește o femeie simplă, fără știința de slovă, înrolată în ostășia Domnului.

Socotesc peste măsură de interesant a zugrăvi, cum a ajuns ea să devină ostașa a Domnului și, *prin Oaste*, cum a ajuns să fie în slujba Bisericii, cu toată inima.

În satul ei activau, cu putere, două mișcări: „Oastea Domnului” și secta Bapțiștilor.

Fiind femeie fără carte, fără îndrumare, mergea la amândouă adunările și se bucura ascultând și pe unii și pe alții. I se părea ei că amândoi conducătorii, cari vorbeau în adunări, spuneau bine și că sufletul ei se simțea împăcat.

Cu toate că era femeie simplă totuși și-a dat foarte curând seama de un lucru, că *nu poate să fie, în amândouă adunările, Adevărul!*

Oricât de frumos, de minunat s'ar fi desfătat sufletul ei, în una din adunări trebuie să fi fost *abatere dela Adevăr*, „de vreme ce nu se contopesc laolaltă, de vreme ce se țin osebit.

Dar neavând carte, ca să urmărească, ea însăși, acasă, cele spuse de vorbitori, a pus genunchii la pământ și s'a rugat așa:

„Doamne, tu ști că eu îmi găsesc plăcere în Cuvântul Tău.

„Tu ști cât de mult mă bucur ascultând la Oaste și la bapțiști acest Cuvânt.

„Dar eu sunt o biată femeie proastă, fără înțelegere, și nu-mi pot da seamă unde este bine să merg și unde să nu merg.

„Spune-mi Tu, Doamne, pe care cale să umblu, ca să fac voia Ta cea sfântă!

Și s'a rugat, așa, mai multe zile.

Într'o noapte, pe când era la rugăciune și lacrimile îi podideau sufletul, ca să afle calea, văzu că odăița ei se umplu de lumină. I se părură că în ograda vecină cineva a aprins un foc. Și continuă mai departe rugăciunea.

Când se uită mai băgătoare de seamă văzu, pe dealul alăturat, pe care era Biserica satului, o lumină mare, care se răstrângea mai osebit în ușa ei. Pe ușă era o *cruce mare, scaldată în lumină*. Parcă un reflector nevăzut fixa *Crucea aceea de pe ușa Casei lui Dumnezeu!*

Apoi lumina dispăru.

Femeia simți în duh o înfiorare și înțelese că acesta a fost răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea ei înlăcrimată!

Calea ei era *calea Oastei* și, prin Oaste, *Calea Bisericii!*

De atunci nu s'a mai dus la adunarea baptistă, înțelegând care e voia lui Dumnezeu.

Și tot de atunci a devenit o puternică măr-turisitoare a Oastei și *nelipsită dela sfintele slujbe ale Bisericii.*

Azi știe să cetească în Scripturi și cântă Domnului „cântarea nouă“.

I. Gh. Opreșan

INFORMAȚII

Răscumpărarea felicitărilor de Sfintele sărbători și Anul nou. Un bun prilej de milostenie și ajutorarea aproapelui lipsit ni-l dau Sf. Sărbătorii.

Il găsim acesta în tradiționalul obicei de a se felicita credincioșii între ei.

Dar ne ducem cu gândul la înaintașii noștri, cari în timpuri grele și de lipsă își răscumpărau felicitările cu donații pe seama Sf. noastre Biserici, în scopul ajutorării celor săraci.

Apelăm astfel la bunii noștri credincioși, ca să-și răscumpere felicitările de Sfintele Sărbători prin danii pe seama Bisericii noastre ortodoxe, pentru ajutorarea celor săraci.

Semnalăm un pr'n început pe Dl. It. col. pens. Romulus Boldea din loc, care a donat 100.000 Lei prin Epitropia bisericii noastre catedrale, pentru săracii din Caransebeș. Iar dl. Virgil Nemoian a dăruit 100.000 Lei pentru cantina școlii primare din loc.

Nădăjduim că începutul va avea imitatori, căci lucru bun este și de natură socială, domeniu în care se frământă lumea de azi.

O cantină școlară funcționează pe lângă școala primară din loc pentru elevii săraci, din contribuția credincioșilor caransebeșeni.

În ziua de 30 Noemvrie 1946 (Sf. Andrei) s'a oficiat parastas în Catedrala ort. rom. din Caransebeș întru pomenirea Mitropolitului Andrei Șaguna, după care societatea de lectură a studenților teologi a ținut o ședință comemorativă în sala festivă a Academiei, în care s'a evocat memoria marelui Mitropolit Andrei Șaguna. Această sărbătorire a fost onorată de prezența P. S. S. Episcopului Veniamin, înconjurat de clerul Consiliului eparhial și Corpul profesoral al Academiei.

Cuvântul de deschidere a fost rostit de Păr. Prof. Virgil Turcan, care a conturat personalitatea providențialului Mitropolit Andrei Șaguna.

A urmat imnul „Pre Tine“ executat de corul studenților.

Apoi „Memoriei lui A. Șaguna“ recitare de către studentul N. Șandru din anul I, — după care studentul

Temeș Corneliu din anul IV, într-o însuflețită disertație a expus viața și activitatea nemuritorului Mitropolit Andrei Șaguna, reînviatorul și organizatorul Bisericii noastre ort. rom. din Ardeal, insistând deosebi asupra activității pe teren școlar, cultural și național.

P. S. Sa Păr. Episcop Veniamin luând cuvântul a dat prețioase îndemnuri studenților de a urma pilda marelui Ierarh sărbătorit. Răvna, zelul și patriotismul acestuia, precum și jertfa pe altarul Bisericii și neamului să fie icoană vie pentru studenții teologi, viitorii îndrumători ai poporului român.

Programul a fost încheiat cu concertul „Ție“ bine interpretat de corul studenților, dirijat de studentul Iliescu Ioan din anul IV.

Ziua de 1 Dec. a. c., a fost sărbătorită în orașul nostru de către Biserica ortodoxă printr'un Te-Deum, la care a participat și Prea Sf. Sa Episcopul nostru Veniamin.

Insemnătatea zilei a tălmăcit-o Păr. Prot. T. Roșca.

Înimi milostive. Muncitorul I. A. din Sibiu, **cu 5 copii** s'a înscris să primească un copil din Moldova. „Il primește cu toată dragostea — zicea el — că unde mănâncă 5 copii mai are loc și al șaselea“. Ce grăitor exemplu de dragoste și credință creștină. Câți oameni cu avere bună și fără copii nu primesc să ajutore pe cei nevoiași și se plâng de greutatea vremii. (L. S.)

† **Preot-profesor Dimitrie Soceneanțu.** La 26 Nov. a. c. Păr. prof. D. Soceneanțu a fost înmormântat în cimitirul din Sacul.

A fost prohodit de către Păr. Prot. ic. stfor. R. G. Ancușa, cons. eparhial asistat de preoții D. Lupea-Jena, P. Adam-Tincova, R. Lăpăduș-Cărăvan și I. Drăghina-Mâtnicul-mare.

A vorbit în numele P. S. Sale și al Consiliului eparhial Păr. Prot. R. G. Ancușa; în al colegilor-profesori Prof. R. Cîric-Caransebeș; în al foștilor elevi Dr. Sârbu-Sacul și în cel al administrației locale Boroș-Sacul.

Biblia a fost vândută în anul 1945 în Statele Unite, în 12.243.000 exemplare, ceea ce e dovadă de marea sete după cuvântul lui Dumnezeu.

Numele prizonierilor din Jud. Severin veniți luna trecută din U. R. S. S.: S. Gh. Luca-Ciciova, N. Socineanțu-Dubova, N. Tudor I. Polița și Beg Trandafir-Marga, I. Juncu-Margina, P. Iacob-Feneș, P. Vraicuța-Globul-Craiova, D. Chinac-Mehadia, P. Imbre-Balint, P. Giurgiuc-Șumița, I. Fulga-Ogradena-veche, N. Ivanescu. N. Jurchescu, P. Blidariu-Tufări.

Carnetele C. F. R. vechi ale decorațiilor de război și ale marilor mutilați se preschimbă până la data de 31 Decemvrie a. c.

D. Dr. E. Beneș, președintele republicii Cehoslovace a declarat unui corespondent despre *democrație*: „Sunt pentru democrația evolutivă. Noi tindem evolutiv spre o democrație în faza ei socializatoare. Trebuie să mergem dela libertatea politică mai departe spre libertatea economică. Eu spre exemplu nu sunt marxist. Sistemul marxist e în primul rând un materialism dialectic. Într'un fel sau altul eu nu mă cert pentru aceste chestiuni, sunt în această chestie foarte tolerant.“

Ce privește democrația cehoslovacă a spus: „Prin poziția noastră geografică ne găsim între Apus și Răsărit și de aceea nu putem fi nici total cu Apusul și nici total cu Răsăritul. Nu putem imita în totul regimul sovietic pentru că suntem de altă parte foarte aproape de Apus. *Trebuie să mergem pe calea noastră proprie cehoslovacă.*”

Acest principiu călăuzitor e valabil pentru orice țară trecută prin pârjolul războiului.”

(Din Tel. Român)

U. N. E. S. C. O. este organul intelectual constituit definitiv pe lângă O. N. U. pentru educație, știință și cultură. E o nouă organizație mondială care tinde la realizarea înfrățirii mondiale prin mijloace spirituale.

La Paris a fost numit Mitropolitul Serafion de către Patriarhul Alexei al Moscovei de exarh al Bisericii ortodoxe din Europa de Vest.

† **Serafin Jurca.** Vineri, la 22 Nov. a. c. a fost înmormântat în cimitirul din Vasiova, fostul învățător confesional Serafin Jurca.

A trăit 87 ani dintre cari 48 petrecuți în trudnică dascălie. A fost bun român și bun pedagog, iar despre faima lui de cântăreț bisericesc grăesc generațiile de strănari crescuți și instruiți de el.

L-a petrecut o lume imensă din Vasiova și Bocșamont, apoi corul din Vasiova condus de dir. Băulescu precum și elevii școalelor din ambele localități, în frunte cu corpul didactic.

Prohodul l-au celebrat: pâr. prot. N. Iorgovan cu pâr. P. Oancea. Acesta din urmă l-a și parentat, arătându-i meritele nepieritoare.

În numele dascălimei a vorbit dir. șc. Băulescu din Vasiova.

Pâr. Cornel Jurca din Oravița deplânge în defunct pe tatăl sf. Sale.

Biserica sf. Nicolae din Brașov — Scheiu, ctitorie domnească, complet renovată și pictată, a fost sfințită la 10 Noemvrie a. c. de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului cu împreună slujire a PP. SS. LL. episcopilor din Cluj și Oradea.

În rev. Biserica și Școala din Arad Nr. 45—47/1946 a apărut Statutul pentru organizarea misiionarismului religios din Eparhia Aradului.

În atențiunea cucernicilor preoți!
Colecta pentru fondul de ajutorare este în curs. Ne sosc rezultate frumoase și suntem în așteptarea și a altor colecte, spre a putea începe publicarea lor în foaia noastră. Cuc. Preoți să urneze întocmai ordinului primit, de a colecta cu epitropii din casă în casă — spre a putea veni în ajutorul celor năpăstuiți.

Cuc. preoți sunt poftiți ca până la 15 Decembrie a. c. să termine colecta pentru scopurile de binefacere ale Eparhiei și fiecare să raporteze prin of. protopopești rezultatul.

Sfântul Sinod a fost convocat pentru ziua de Luni 9 Decembrie a. c.

P. Sf. Sa Episcopul Veniamin a plecat Duminecă la București spre a lua parte la ședințele Sf. Sinod.

**Răspândiți în straturile largi
ale poporului**

Calendarul Românului

pe 1947 — prețul 15.000 Lei

**Să nu lipsească de pe masa nici unui creștin
— fiind călăuză pentru tot anul —**

PARTEA OFICIALĂ

NOTE OFICIALE

Nr. 5449 C. 1946

Preoții profesori Nicolae C. Buzescu și Al. Popovici după îndelungată experiență didactică au publicat două manuale de religie pentru clasa I-a și a II-a secundară (gimnaziul unic).

Aceste manuale, întocmite după ultimele cercetări pedagogice și metodologice, reprezintă o nouă contribuție la ridicarea nivelului de predare a învățământului religios în școlile noastre.

Recomandăm PP. CC. profesori și cafiheți aceste manuale.

Caransebeș, la 18 Noemvrie 1946.

Consiliul eparhial

Nr. 5965 Ex. 1946

Se dispune tuturor oficiilor noastre parohiale că în decursul lunii Decembrie a. c. să pregătească și să aprobe bugetele parohiilor pe anul 1947, iar în Ianuarie 1947 socoțile bisericesti.

Bugetele pregătite și aprobate de corporațiile parohiale vor fi înaintate până la 15 Ianuarie 1947 la oficiile protopresbiterale, iar acelea le va înainta la Consiliul eparhial până la 31 Ianuarie 1947.

Socoțile bisericesti pe 1946 pregătite și aprobate vor fi înaintate până la 15 Februarie 1947 la oficiile protopresbiterale, iar acelea le va înainta Consiliului eparhial până la 28 Februarie 1947.

Consiliul eparhial